

Arrest

nr. 88 125 van 25 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012 waarbij de verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf wordt geweigerd en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die *loco* advocaat M. SNICK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 oktober 2000 een eerste asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 22 maart 2005 definitief afgesloten met arrest nummer 142.436 van de Raad van State.

1.2. Verzoeker dient op 9 mei 2005 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt op 25 juli 2006 definitief afgesloten met arrest nummer 161.441 van de Raad van State.

1.3. Op 4 januari 2008 worden verzoeker, zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid gemachtigd tot een verblijf van

bepaalde duur, met name van twaalf maanden, op grond van de medische problemen van verzoekers moeder. De voorlegging van volgende stukken wordt verbonden aan een verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging:

- het bewijs dat minstens één van hen een arbeids- of beroepskaart heeft en effectief en recent tewerkgesteld is;
- een geldig internationaal erkend en door hun nationale overheden afgeleverd reisdocument/paspoort;
- het bewijs dat zij geen inbreuken tegen de openbare orde meer pleegden;
- een recent medisch getuigschrift op naam van de moeder van verzoeker die haar therapie trouw bevestigt en is opgesteld door de geneesheer die de therapeutische opvolging verzekert;
- het bewijs dat verzoeker en zijn echtgenote samenwonen met verzoekers moeder en instaan voor haar verzorging.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verlengt op 28 januari 2009 de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoeker, zijn echtgenote en hun twee kinderen met twaalf maanden. Dezelfde voorwaarden worden verbonden aan een verdere verlenging van de verblijfsmachtiging.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verlengt op zowel 28 december 2009 als 12 januari 2011 de tijdelijke verblijfsmachtiging van verzoeker, zijn echtgenote en hun twee kinderen, telkens voor de duur van twaalf maanden. Dezelfde voorwaarden, buiten de voorwaarde van voorlegging van een reisdocument/paspoort, worden verbonden aan een verdere verlenging van de verblijfsmachtiging.

1.6. Op 28 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers echtgenote en kinderen worden gemachtigd tot een onbepaald verblijf in het Rijk. Op dezelfde datum beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tevens tot weigering van de vraag van verzoeker tot verlening van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

De ten aanzien van verzoeker genomen beslissing tot weigering van verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging, die hem op 10 mei 2012 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 17/10/2007 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Reden :

Overwegende dat de familie [R.] [OV ...+ ...] op 11/01/2008 in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) geldig tot 11/01/2009 naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag ingediend op 19/05/2004 in toepassing van art. 9.3 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op 17/10/2007 in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006.

Overwegende dat de geldigheidsduur van dit BIVR jaarlijks verlengd werd tot 06/02/2012 omwille van de medische toestand van betrokkene moeder [R., M.] [R.R.Nr: ...] [OV ...].

Overwegende dat de gehele familie [R.] een aanvraag tot een verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf indiende op 18/01/2012. Dat de gehele familie – uitzondering van betrokkene – op

28/02/2012 in het bezit werden gesteld van een verblijfsrecht van onbepaalde duur in het kader van hun aanvraag artikel 9,3 en art 9ter.

Overwegende dat na onderzoek van de aanvraag tot verblijfsverlenging in hoofde van betrokkene blijkt dat hij zich de afgelopen jaren herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan strafrechtelijke feiten. Dat uit deze veelvuldige strafrechtelijke feiten blijkt dat betrokkene, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad; dat hij bovendien blijkt geeft van een grote hardnekkigheid bij het plegen van soortgelijke feiten; dat hij ook blijkt geeft van weinig aanleg voor het leren uit zijn fouten; dat betrokkene zodus, ondanks de veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit en er bijgevolg een ernstig en actueel risico bestaat van een nieuwe schending van de openbare orde; dat de samenleving het recht heeft zich te beschermen tegen personen die haar regels systematisch met voeten treden; dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij in zijn aanvragen artikel 9,3 en art 9ter deed en kan doen gelden; dat betrokkene zich ook niet kan beroepen op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980 gezien deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en de criteria van deze instructie bijgevolg niet meer van toepassing zijn;

kan geen gunstig gevolg worden gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf en wordt ter bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken.

Gezien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.”

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker tevens op 10 mei 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden (artikel 13, §3.2° van de wet van 15 december 1980, gewijzigd bij artikel 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om hem te machtigen tot een onbeperkt verblijf in België.

Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op als annulatierechter wanneer hij wordt gevat om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om een vreemdeling te machtigen tot een (onbeperkt) verblijf in het Rijk.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker stelt om volgende redenen niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissingen:

“[...] Verzoeker kan zich met de motivatie van DVZ helemaal niet akkoord verklaren.

Verzoeker verblijft sinds 2000 ononderbroken in België. In deze periode van 12 jaar werd verzoeker 3 keer strafrechtelijk veroordeeld. Deze drie veroordelingen hebben alle drie betrekking op feiten die dateren van vóór de inbezitstelling van een bewijs tot inschrijving in het vreemdelingenregister. Verzoeker werd pas op 11.01.2008 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister en de feiten waarvoor hij werd veroordeeld dateren allemaal van voor deze datum. Eenmaal verzoeker in het bezit was gesteld van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister heeft verzoeker onmiddellijk de nodige inspanningen gedaan om op een reguliere wijze aan het werk te raken. Sinds 11.01.2008 heeft verzoeker zich ook niet meer schuldig gemaakt aan welkdanig strafbaar feit.

[...] Verzoeker wil er ook nog op wijzen dat er bij deze drie veroordelingen er één veroordeling steekt die werd uitgesproken door de Politierechtbank te Kortrijk. Het betreft een veroordeling van 31.03.2006 waarbij verzoeker werd veroordeeld wegens het onopzettelijk veroorzaken van de dood van een slachtoffer bij een verkeersongeval door gebrek aan voorzichtigheid of voorzorg. Uiteraard kan men op basis van deze veroordeling niet gaan stellen dat verzoeker getuigt van een hardnekkigheid daar waar het het plegen van strafrechtelijke feiten betreft. Het betrof hier een verkeersongeval waarbij er van enig opzet geen enkele sprake was. Een en ander betekent dus dat er in die periode van 12 jaar er slechts sprake is van twee strafrechtelijke veroordelingen die betrekking hebben op bewust door verzoeker gepleegde feiten.

[...] Uiteraard kunnen de diefstallen die door verzoeker werden gepleegd en waarvoor hij werd veroordeeld niet worden goedgekeurd doch het is ongepast om op basis van deze twee veroordelingen die, het weze benadrukt, allebei betrekking hebben op feiten van vóór 11.01.2008, te stellen dat verzoeker een grote hardnekkigheid toont en hij bovendien volhardt in de criminaliteit. Verzoeker wil bij dit alles ook toch eens wijzen op de weinig benijdenswaardige positie waarin hij zich bevond[...] toen hij deze feiten heeft gepleegd. Verzoeker herhaalt en benadrukt dat er door hem vanaf 11.01.2008 helemaal geen strafrechtelijke feiten meer werden gepleegd. Gezien het bovenstaande is de stelling als zou het gevaar voor de openbare orde groter zijn aan de privébelangen van verzoeker helemaal niet correct.

[...] De DVZ heeft bij het nemen van haar beslissing geen rekening gehouden met het artikel 8 EVRM. Verzoeker is gehuwd met mevrouw [S. T.] met wie hij twee minderjarige kinderen heeft van respectievelijk 13 jaar en 8 jaar. Verzoeker vormt sinds zijn huwelijk ononderbroken een gezin met zijn echtgenote. Door de DVZ werd met de beslissing van 28.02.2012 aan zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen een machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur gegeven (st. 3). Door verzoeker thans uit te wijzen wordt hij op definitieve wijze gescheiden van zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen. Het mag duidelijk zijn dat dit een flagrante schending betekent op het artikel 8 EVRM dat stelt dat iedereen recht heeft op een gezinsleven.

[...] Verzoeker wijst op het feit dat de feiten waarvoor hij in het verleden strafrechtelijke veroordeeld werd de beslissing om hem uit te wijzen niet kan rechtvaardigen. De door verzoeker gepleegde misdrijven vormen in geen enkel opzicht een buitengewone bedreiging van de openbare orde om een dergelijke definitieve uitwijzing van verzoeker uit België te rechtvaardigen (zie vergelijkbaar ook EHRM (5° afd.) nr. 25672/07, 23 september 2010 (Boussara / Frankrijk en Hof Mensenrechten (1° afd.) nr. 1638/03, 22 maart 2007 (maslov / Oostenrijk).

Het nadeel dat ingevolge deze beslissing wordt berokkend aan verzoeker, zijn echtgenote én zijn twee minderjarige kinderen is veel hoger dan het eventuele nadeel dat door de Belgische staat kan worden geleden (zie Raad van State nr. 127.325, 22 januari, 2004). Er is hier sprake van een totale disproportie.

[...] Tenslotte is men bij de DVZ klaarblijkelijk voorbijgegaan aan het feit dat de moeder van verzoeker, mevrouw [M. R.] inwoont in het gezin van verzoeker en ingevolge haar ernstige gezondheidsproblemen niet zonder de hulp van haar zoon kan (st. 4). Wanneer verzoeker het land dient te verlaten dan betekent dit dat hij zijn moeder niet meer zal kunnen helpen. Er is uiteraard wel nog de echtgenote van

verzoeker doch het mag duidelijk zijn dat de verhouding schoonmoeder schoondochter helemaal niet te vergelijken valt met de verhouding moeder zoon. Een en ander betekent dus dat ingevolge de beslissing van de DVZ niet alleen het gezin van verzoeker zwaar de dupe is maar ook de hulpbehoevende moeder van verzoeker.”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat het voorlopig verblijf van verzoeker niet kon verlengd worden.

Verzoeker houdt voor dat hij gedurende zijn verblijf in België drie keer strafrechtelijk werd veroordeeld, doch dat deze veroordelingen betrekking hebben op feiten die zich voordeden alvorens verzoeker in het bezit werd gesteld van een BIVR. Verzoeker beweert dat hij zich sinds 11.01.2008 niet meer schuldig heeft gemaakt aan welkdanig strafbaar feit. Verzoekers beschouwingen doen evenwel geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verwerende partij laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds zijn verblijf in het Rijk inderdaad veelvuldig strafbare feiten heeft gepleegd. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding werd dienvolgens geheel terecht geoordeeld dat verzoeker volhardt in de criminaliteit en er bijgevolg een ernstig en actueel risico bestaat van een nieuwe schending van de openbare orde.

Verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar meer zou vormen voor de openbare orde, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt immers over een ruime appreciatiebevoegdheid om de nodige gevolgen te trekken na de vaststelling van de meerdere strafrechtelijke veroordelingen lastens verzoeker.

“De Raad wijst erop dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft inzake de gegrondheid van de aanvraag, namelijk of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een ruime appreciatiebevoegdheid. Het is hierbij niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt dat een persoon die reeds verscheidene malen strafrechtelijk is veroordeeld in België, de laatste maal nog in 2007, niet in aanmerking komt voor deze gunstmaatregel. Deze vaststelling geldt ongeacht het “actueel” karakter van de bedreiging (...)” (R.v.V. nr. 51.190 dd. 17.10.2010)

“(…) acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde in casu oordeelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van een ‘gunstmaatregel’, met name de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling geldt ongeacht het ‘actueel’ karakter van de bedreiging zoals vermeld in de vernietigde instructie. Daargelaten de vraag of verzoekers betoog dat de feiten zich louter voordeden in “intrafamiliale” en “privé-sfeer”, feitelijke grondslag vinden in het administratief dossier, dient de Raad op te merken dat verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om op verblijfsvlak de nodige gevolgen te trekken na de vaststelling van een strafrechtelijke veroordeling.

(...)

Er wordt opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bepaling bevat in die zin, met name dat het actuele karakter van het bestaan van een gevaar voor de openbare orde, moet worden aangetoond. De beoordeling om een verblijfsmachtiging te verlenen nadat de aanvrager een strafrechtelijke veroordeling heeft opgelopen, behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder. “ (R.v.V. nr. 73 513 van 19.01.2012)

Uit het administratief dossier, alsook uit de motieven van bestreden beslissing, blijkt afdoende dat verzoeker ernstig feiten van openbare orde op zijn kerfstok heeft. Verzoeker ontkent de motieven van de bestreden beslissing overigens niet.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid geheel terecht geoordeeld dat, ongeacht het feit dat de laatste veroordeling van betrokkene dateert van 2010, onder

geen enkel beding een gunstmaatregel kan worden toegestaan, gelet op de ernstige feiten van openbare orde.

Deze vaststelling geldt— zoals terecht geoordeeld in bovenvermelde arresten van de R.v.V. – ongeacht het actueel karakter van de bedreiging.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire bevoegdheid kennelijk onredelijk zou gehandeld hebben, door aan verzoeker de gunst van de verlenging van het voorlopig verblijf toe te staan.

Verzoeker voert in het enig middel voorts de schending aan van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (genoemd: "EVRM"), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat verzoeker een schending van voormelde verdragsbepaling aannemelijk zou kunnen maken, dient verzoeker het bestaan van een beschermenswaardig privé-leven, alsook de wijze waarop dit door de bestreden beslissing geschonden werd, voldoende precies aan te tonen.

"4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. in. 56.202 dd. 17.02.2011)

Verzoeker beweert dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing op definitieve wijze gescheiden wordt van zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen.

De verwerende partij wenst er tevens op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet. In die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen,

en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Overigens laat de verwerende partij gelden dat art. 8, 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden uitdrukkelijk vermeldt dat een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het in art. 8, 1 vermelde recht is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van de nationale veiligheid en de openbare orde, voor het economische welzijn van het land, voor de vrijwaring van de orde, de preventie van strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en de moraal, of voor de verdediging van de rechten en vrijheden van derden.

Terwijl door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht werd vastgesteld dat verzoeker volhardt in de criminaliteit en derhalve een actueel risico uitmaakt voor de openbare orde.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

In zoverre verzoeker verwijst naar de gezondheidstoestand van zijn moeder, laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is. Verzoeker kan zich niet dienstig op de medische problematiek van zijn moeder.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

Het enig middel kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de motivering in de eerste bestreden beslissing – zijnde de beslissing waarbij de verlenging van zijn verblijfsmachtiging wordt geweigerd – en betwist deze. Hij voert in wezen aan dat verweerder op grond van de feiten die zijn situatie kenmerken – waarbij hij erop wijst dat hij sinds zijn machtiging tot verblijf geen nieuwe strafrechtelijke feiten pleegde – niet kon komen tot het besluit dat hij volhardt in de criminaliteit. Hij betoogt ook dat de stelling van verweerder dat het gevaar dat hij zou vormen voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan zijn privébelangen bijgevolg niet correct is. De Raad stelt vast dat verzoeker aldus doelt op een schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens voert hij een schending aan van artikel 8 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

4.3.2. Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling hiervan niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verweerder beslist in de eerste bestreden beslissing tot een weigering van verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging omwille van redenen van openbare orde. Er wordt op gewezen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad, nu hij zich de afgelopen jaren herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan strafrechtelijke feiten. Tevens wordt geoordeeld dat er een ernstig en actueel risico bestaat van een nieuwe schending van de openbare orde, nu verzoeker blijkt heeft gegeven van een grote hardnekkigheid bij het plegen van soortgelijke feiten en van weinig aanleg voor het leren uit zijn fouten en aldus, ondanks de veelvuldige veroordelingen, volhardt in de criminaliteit.

Het is niet betwist dat verzoeker voorafgaandelijk aan de beslissing van 4 januari 2008 tot toekenning van een tijdelijke verblijfsmachtiging gekend was in verschillende dossiers wegens strafrechtelijke inbreuken. Verweerder was in kennis van dit gegeven bij de toekenning van de tijdelijke verblijfsmachtiging, doch oordeelde dat dit gegeven een tijdelijke verblijfsmachtiging op grond van de medische problemen van verzoekers moeder, en de steun die deze laatste behoefde, niet in de weg stond. Wel werd, voor een verlenging van de verblijfsmachtiging, telkens de voorwaarde gesteld dat verzoeker geen nieuwe inbreuken op de openbare orde zou plegen. Het loutere gegeven dat verzoeker voorafgaand aan de (tijdelijke) machtiging tot verblijf de openbare orde heeft geschaad kan dan ook niet meer in redelijkheid worden weerhouden als voldoende grondslag voor de eerste bestreden beslissing.

De vraag stelt zich bijgevolg of verzoeker sinds zijn tijdelijke verblijfsmachtiging nog nieuwe strafrechtelijke feiten pleegde. Deze vraagstelling komt als dusdanig niet naar voor in de motivering van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij zich sindsdien niet meer schuldig heeft gemaakt aan enig strafbaar feit. Dit gegeven wordt door verweerder in zijn nota met opmerkingen als dusdanig niet betwist, doch deze stelt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de gedegen motivering van de eerste bestreden beslissing. Verweerder kan evenwel niet in redelijkheid terugkomen op de door hem op 4 januari 2008 genomen beslissing om verzoeker te machtigen tot een tijdelijk verblijf in het Rijk en de op deze datum gemaakte afweging tussen de voordien door verzoeker gepleegde strafrechtelijke feiten waarvan hij kennis had en de medische problemen van verzoekers moeder die om deze reden bijzondere steun behoeft. In de eerste bestreden beslissing wordt ook op geen enkele wijze gemotiveerd als zouden er na de toekenning van de tijdelijke verblijfsmachtiging nieuwe, ernstige door verzoeker voorafgaand aan deze toekenning gepleegde strafrechtelijke feiten aan het licht zijn gekomen. Er kan in dit verband ook op worden gewezen dat verweerder verschillende keren is overgegaan tot een verlenging van de tijdelijke verblijfsmachtiging, met name op 28 januari 2009, op 28 december 2009 en op 12 januari 2011.

Het administratief dossier bevat niettemin een verslag van de politie van 8 december 2009 waaruit blijkt dat verzoeker er sinds 4 januari 2008 nog gekend is wegens een diefstal met braak op 1 februari 2008, een parkeerovertreiding op 17 juni 2009 en een snelheidsovertreding op 15 juli 2009. Verdere concrete gegevens ontbreken en er blijkt evenmin of verzoeker voor deze feiten strafrechtelijk is veroordeeld. Niettegenstaande verweerder in kennis was van dit politieverlag ging hij evenwel op 28 december 2009 en op 12 januari 2011 over tot een verlenging van de verblijfsmachtiging voor een nieuwe duur van twaalf maanden, zodat evenmin kan worden aangenomen dat deze gegevens volstaan om de bestreden beslissing te kunnen verantwoorden. Voormelde verlengingen van de tijdelijke verblijfsmachtiging kunnen immers niet anders worden geïnterpreteerd dan dat verweerder van oordeel was dat een ernstig en actueel risico voor een nieuwe schending van de openbare orde niet afdoende vaststond en/of de behoefte van verzoekers moeder primeerde. Verder bevat het administratief dossier geen aanwijzing van andere strafrechtelijke feiten, gepleegd sinds de toekenning van de verblijfsmachtiging. Er blijkt wel dat verzoeker sinds 4 januari 2008 nog strafrechtelijke veroordelingen opliep, doch deze bevinden zich als dusdanig niet in het administratief dossier en de stukken opgenomen in het dossier laten ook niet toe na te gaan of de feiten die aan deze veroordelingen ten grondslag liggen al dan niet dateren van na 4 januari 2008.

Gelet op voorgaande bespreking oordeelt de Raad dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat verzoeker een verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging wordt geweigerd omdat hij de openbare orde heeft geschaad en er een ernstig en actueel risico zou bestaan voor een nieuwe schending van de openbare orde, nu verzoeker zou volharden in de criminaliteit, en dit gegeven zou primeren op de persoonlijke belangen van hem en zijn moeder, kennelijk onredelijk is. Verweerder maakt in de eerste bestreden beslissing niet aannemelijk dat verzoeker, sinds de laatste verlenging van zijn tijdelijke verblijfsmachtiging op 12 januari 2009, de voorwaarden gesteld voor een verdere verlenging van zijn verblijfsmachtiging niet heeft nageleefd.

Verweerder verwijst in de eerste bestreden beslissing verder nog naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling voorziet dat de vreemdeling die gemachtigd werd tot een beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2° van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben. In dit verband wijst de Raad er evenwel op dat niet blijkt dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er sprake is van enige wijziging in de ziekte van verzoekers moeder en/of wat de bijstand betreft die zij op grond van haar ziekte behoeft. De Raad wijst hierbij ook op het duidelijke onderscheid dat dient te worden gemaakt tussen enerzijds de redenen die hebben geleid tot de verblijfsmachtiging en anderzijds de voorwaarden die worden gesteld voor een verlenging van de verblijfsmachtiging. De verwijzing naar voormelde bepaling kan dan ook evenmin worden aanvaard als voldoende grondslag van de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing is genomen met miskenning van de materiële motiveringsverplichting. Aangezien de tweede bestreden beslissing – zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten – tevens is gesteund op de motivering dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en verwijst naar dezelfde juridische basis als de eerste bestreden beslissing – is het vereist dat ook deze wordt vernietigd.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012 tot weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS